

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górasza a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci žalobcu : **Ing. V. B.**, bytom H., občan S. republiky, proti žalovanému : **Ing. O. M.**, bytom K., občan S. republiky, v dovolacom konaní zastúpený JUDr. J. J., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v K., **o zaplatenie 1 300 eur s príslušenstvom**, ktorá vec bola vedená na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 17 C 47/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. februára 2008 sp.zn. 3 Co 102/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu) žalobca sa domáhal na žalovanom zaplatenia 1 300 eur spolu s úrokom z omeškania s jeho zaplatením a náhradou trov konania. Ako rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzoval návrhom uplatňované právo, uviedol, že 27. septembra 2005 odstúpil od zmluvy uzavretej so žalovaným 18. augusta 2004 o kúpe psa plemena veľký švajčiarsky salašnícky pes s menom B., narodeného X., „SPKP“ X., tetovacieho čísla X.. Uviedol, že od kúpnej zmluvy odstúpil podľa § 597 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že pes už v čase predaja trpel vážnymi zdravotnými problémami (mal

len jednu obličku), v dôsledku ktorých dňa X. uhynul. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušila a žalovanému tak vznikla povinnosť vrátiť mu to, čo na základe neplatnej zmluvy získal. Splnenie tejto povinnosti ale žalovaný odmieta.

Okresný súd Košice I (súd prvého stupňa), potom ako jeho platobný rozkaz bol podaním odporu zrušený, rozsudkom z 1. februára 2007 č.k. 17 C 47/2006-92 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému, na účet jeho zástupcu, náhradu trov konania. Vo veci samej tak rozhodol majúci za to, že žalobca neodôvodnene odstúpil od kúpnej zmluvy. V odôvodnení svojho rozhodnutia, po citácii ustanovení § 597 ods. 1, 2 a § 599 Občianskeho zákonníka, okrem iného, uviedol, že kupujúci môže od zmluvy odstúpiť, ak vada, na ktorú ho predávajúci neupozornil, robí predmet kúpy neupotrebitelným. Musí pritom ísť o vadu neodstrániteľnú a trvalú, pre ktorú nemožno vec užívať dohodnutým alebo obvyklým spôsobom; nestačí len prechodná neupotrebitelnosť veci. Zodpovednosť predávajúceho sa vzťahuje na vady, ktoré vec mala v čase plnenia, nie na vady, ktoré sa vyskytnú až po tomto plnení. Podľa súdu prvého stupňa nedostatok jednej obličky u zvieratá sama osebe nie je možné považovať za vadu, ktorá robí zviera, ako predmet kúpy, neupotrebitelným. Pri primeraných nárokoch kladených na psa a pri primeranej starostlivosti oň, nie je jedna oblička natoľko znevýhodňujúcim faktorom, ktorý by odôvodňoval odstúpenie od zmluvy. Zdravotné problémy psa, ktorý bol predmetom zmluvy medzi účastníkmi, vyplynuli z toho, že aj jeho jediná oblička bola zdegenerovaná. Podľa súdu prvého stupňa z dokazovania vyplynulo, že oblička nemohla byť zdegenerovaná od narodenia zvieratá. Považoval za nepravdepodobné, aby takýto stav bol už v čase predaja psa. Podľa svedka MVDr. G. L. by totiž zviera s obličkou degenerovanou od narodenia tak dlho nežilo. I svedok MVDr. Ľ. K., ktorý vykonal pitvu uhynutého psa, vylúčil, že by sa pes narodil s už degenerovanou obličkou. Podľa súdu prvého stupňa z výpovedí svedkov tiež vyplynulo, že oblička nezdegenerovala z dôvodu nedostatku druhej. K jej poškodeniu mohlo dôjsť vplyvom nevhodnej stravy, nadmernou záťažou, vonkajšou infekciou a pod. Hematologické ani bakteriologické vyšetrenia pri pitve robené neboli. Podľa MVDr. Ľ. K. zmeny, ktoré nastali na obličke, boli výsledkom dlhšie trvajúceho vývoja, troch, štyroch či piatich mesiacov. Keďže pozostatky zvieratá boli zlikvidované, nemožno naostatok s určitosťou zistiť presnú povahu jeho ochorenia a vylúčiť ani to, že pes podľahol vonkajšej infekcii.

Krajský súd v Košiciach (odvolací súd) rozsudkom z 25. februára 2008 sp.zn. 3 Co 102/2007 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť

zaplatiť žalobcovi 50 623,30 Sk so 6 %-ným ročným úrokom z omeškania od 14. októbra 2005 do zaplatenia a tiež náhradu trov konania v sume 23 188,50 Sk, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O veci samej tak rozhodol podľa § 220 O.s.p. majúc za to, že súd prvého stupňa vec posúdil právne nesprávne. Podľa odvolacieho súdu žalobca v odvolaní dôvodne vytýkal napadnutému rozhodnutiu, že vec, s prihliadnutím na rozhodujúce skutočnosti uvedené v žalobe, nemala byť posúdená podľa ustanovenia § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale podľa ods. 2 uvedeného paragrafu. Odvolací súd doplnil dokazovanie oboznámením sa s chovným predpisom M.K. F. (FCI) a zopakoval dokazovanie oboznámením sa listinami, ktorými vykonal dokazovanie aj súd prvého stupňa. Pre právne posúdenie veci považoval za podstatné, že žalovaný pri predaji uistil žalobcu o tom, že predávané šteňa zodpovedá štandardom FCI pre švajčiarske salašnícke psy, je v dobrom zdravotnom stave, duševne i fyzicky zodpovedá veku a plemenu. Odvolací súd považoval za nesporné, že pes mal od narodenia len jednu obličku. Keďže bol zapísaný v plemennej knihe, musel spĺňať kritéria stanovené FCI. Tento medzinárodný chovný predpis, o splnení štandardov ktorého žalovaný pri predaji psa uistil žalobcu, kladie dôraz na kvalitatívnu stránku psa, bez ohľadu na jeho plemeno. Podľa neho je povolený chov len funkčne a dedične zdravých psov. Je neprípustné chovať psy s chybami vylučujúcimi chov psov, aby chov neprodukoval chorých psov, či psov so stratou úžitkových vlastností. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu možno potom vyvodiť, že uistenie o tom, že pes spĺňa štandard FCI, je uistením, že pes netrpí stratou úžitkových vlastností, ktoré sa predpokladajú pre dané plemeno i musí ísť vždy o psa funkčne zdravého. Svedok MVDr. L. K. na otázku, či pes s jednou obličkou má vadu a či je znevýhodnený, výslovne uviedol, že áno, zvýšená záťaž by viedla k tomu, že takýto pes by v nízkom veku „odišiel“. Podľa odvolacieho súdu psa plemena veľký salašnícky pes prirodzene sprevádzajú pohybové aktivity a preto musí mať aj bezchybnú fyzickú kondíciu. Práve pri tejto zvýšenej námahe, ktorá sa bežne vyžaduje u tohto plemena, nehľadiac na to, že v konkrétnom prípade ide navyše o fenu, u ktorej sa predpokladá záťaž najmä v súvislosti s vrhom mláďat, je z hľadiska úžitkových vlastností psa znevýhodnením a nežiaducim prvkom, ak mu chýba jeden z párových orgánov, akým je oblička, ktorá je pri záťaži nenahraditeľná, čo potvrdil vo výpovedi aj veterinárny lekár MVDr. K.. Pes s takouto indispozíciou je pre dané plemeno nevhodný, pretože pre chov je podľa predpisov FCI prípustné používať len funkčne zdravé zvieratá. Uistenie predávajúceho o zachovaní štandardov FCI pre švajčiarske salašnícke psy, ako aj uistenie o dobrom zdravotnom stave psa fyzicky zodpovedajúceho veku a plemenu, odvolací súd preto považoval za nenaplnenie vymienenej dohodnutej vlastnosti predávaného zvieratá z hľadiska straty jeho úžitkových

vlastností, chýbajúceho plnohodnotného funkčného zdravia, ako základných parametrov pre chov plemenných psov, keďže kupujúci kupoval psa zapísaného v plemennej knihe pod „SPKP“ č. X., čo preukazuje preukaz o pôvode psa vystavený S. K. J. ako členom FCI. Žalobca preto oprávnené, v súlade s ustanovením § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v lehote 24 mesiacov od prevzatia psa podľa ustanovenia § 599 ods. 1 Občianskeho zákonníka jednostranným písomným právnym úkonom, a to listom zo dňa 27. septembra 2005, doručeným žalovanému dňa 4. októbra 2005, včas odstúpil od kúpnej zmluvy uzavretej dňa 18. augusta 2004 z dôvodu, že ho predávajúci ubezpečil priamo v písomnej zmluve o vlastnostiach predávaného psa a toto ubezpečenie sa neskôr ukázalo nepravdivým. Podľa odvolacieho súdu nebolo v danom prípade rozhodujúce, či predávajúci vedel alebo nevedel, že predávané zviera v skutočnosti má alebo nemá vlastnosti, o ktorých uisťuje kupujúceho. Z uvedeného dôvodu preto žalovanému vznikla povinnosť po doručení odstúpenia od zmluvy vrátiť kúpnu cenu zaplatenú žalobcom (1 300 eur). Plnenie peňažnej povinnosti v cudzej mene (v eurách), tak, ako to požadoval žalobca, musí zodpovedať predpokladom podľa ustanovenia § 155 ods. 2 O.s.p., ktorých naplnenie nebolo podľa odvolacieho súdu preukázané a preto v danom prípade bol potrebný urobiť prepočet na slovenské koruny kurzom stanoveným Národnou bankou Slovenska k prvému dňu omeškania.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Na odôvodnenie dovolania uviedol, že odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, ktorý skúmal príčinnú súvislosť medzi možnosťou vzniku degenerácie existujúcej obličky a uhynutím psa, nesprávne založil svoje rozhodnutie na objektívnej zodpovednosti predávajúceho za vadu vzniknutú v záručnej dobe. Odvolací súd nezohľadnil ani všetky skutkové okolnosti rozhodné pre posúdenie príčin úhynu psa a nevzal do úvahy ďalšie ustanovenia hmotné práva významné pre riadne právne posúdenie veci. S odvolaním sa na dobré mravy žalovaný zdôraznil, že krátko pred uzavretím kúpnej zmluvy boli zákonom č. 150/2004 Z.z., účinným od 1. apríla 2004, zmenené záručné lehoty upravené v § 620 Občianskeho zákonníka tak, že záručná lehota, a to aj pri predaji zvierat, sa predĺžila zo 6 týždňov na 24 mesiacov, a to na základe Smernice 199/44/ ES Európskeho parlamentu a rady z 25. mája 1999. Česká republika predmetnú smernicu aplikovala len na spotrebný tovar, pričom ostatné lehoty (na predaj zvierat šesť týždňov) ponechala nezmenené. Podľa žalovaného je legislatíva Českej republiky dôslednejšia, pamätajúca aj

na reálny – prirodzený život. Uvedenou zmenou právneho predpisu sa dostal do krajne nevýhodnej pozície. Pri pôvodnej záručnej lehote, resp. pri právnej úprave, aká je v Českej republike, záručná lehota by bola dávno uplynula. Podľa žalovaného je otázne, či „bolo a je cieľom zákonodarcu v Slovenskej republike, aby sa záručná lehota vzťahovala aj na „posmrtný život“ bežne chovaných zvierat“. Podľa žalovaného pri takto ponímanej záručnej lehote musia byť zvýšené nároky na zistenie a preukázanie skutkového stavu účastníkmi konania a na aplikáciu hmotného práva súdom, ako realizovateľa spravodlivosti – dobrých mravov a tým aj zákonnosti. Atribút dobrých mravov – spravodlivosti Občiansky zákonník povýšil nad formálne dodržanie práva, keď výkon práv a povinnosti vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, aj keby bol v súlade s právom, nesmie byť podľa § 3 ods. 1 tohto zákona v rozpore s dobrými mravmi. V danom prípade nesmie zvýhodňovať kupujúceho a poškodzovať predávajúceho. V § 39 tento zákonník vyslovuje neplatnosť právneho úkonu, aj keby bol v súlade s písaným právom, ak sa prieči dobrým mravom. Podrobné námietky proti záverom odvolacieho súdu, okrem vyššie uvedeného, žalovaný zhrnul nasledovne : „V kúpnej zmluve predávajúci a kupujúci sa zhodli na vlastnostiach psa, kupujúcim neboli jeho vlastnosti vymienené, t.j. za účelom založenia chovnej stanice, čo kupujúci uviedol až v odvolaní a ich existenciu nepreukázal. Pes mal od narodenia jednu obličku, o čom účastníci zmluvy nevedeli a vedieť nemohli. Existencia jednej obličky nebola príčinou úhynu psa, ani degenerácie existujúcej obličky. V prvých šiestich mesiacoch zdravotný stav psa bol bezchybný, dedičná degenerácia bola vylúčená. Poruchy sa začali prejavovať začiatkom leta, keď pes mal deväť mesiacov – po uplynutí šiestich mesiacov. MVDr. G. L. vypovedal a listinnými dôkazmi preukázal, že kupujúci prišiel so psom na ošetrenie 29. augusta 2005 v poslednej chvíli, keď už „horelo“. Pri ošetrení 29. augusta 2005 majiteľ psa prehlásil a ošetrujúci lekár zistil symptómy otravy psa. Napriek tomu majiteľ prítomný pri pitve nepožiadala o odňatie častí uhynutého psa na zistenie, či pes bol alebo nebol otrávený. Kupujúci neinformoval predávajúceho o chorobe ani o pitve psa. Ošetrujúci lekár a lekár vykonávajúci pitvu sa zhodli, že pes mohol žiť plnohodnotným životom aj s jednou obličkou, príčinou degenerácie jestvujúcej obličky nebolo to, že pes mal len jednu obličku, degenerácia obličky sa vyvíjala od troch do päť mesiacov – po uplynutí šiestich mesiacov od prevzatia psa kupujúcim, degenerácia obličky bola podmienená nedostatočnou starostlivosťou, nesprávnou výživou, nadmerným zaťažovaním a možnou otravou. Kupujúci nepreukázal, vzhľadom na uplynutie šiestich mesiacov od prevzatia psa, že pes neuhynul jeho zavinením. Správanie sa kupujúceho preukazuje, že zanedbal starostlivosť o psa – príznaky choroby, návšteva lekára, podozrenie z otravy, nepreverenie otravy,

neoznámenie predávajúcemu, svedčí, že kupujúci zmaril zistenie skutočnej príčiny úhynu psa i o jeho neetickom správaní sa, ktoré bolo a je v rozpore s dobrými mravmi i obchodnou praxou. Závery odvolacieho súdu, že prvostupňový súd sa nevyporiadal s právom kupujúceho na odstúpenie od zmluvy, že pes neuniesol záťaž primeranú jeho plemenu, že predávajúci mal psa v dôsledku jednej obličky vyradiť z chovu, ako aj pripustenie možnosti existencie vymienených vlastností psa kupujúcim výkladom, sú v rozpore s vykonanými dôkazmi, resp. nie sú založené ani na základe ním vykonaných dôkazoch. Preukaz o pôvode psa vystavený S. K. J. v B. 9. augusta 2004 je dôkazom, že obojstranné prehlásenie v zmluve o vlastnostiach psa bolo pravdivé a tým aj o tom, že predávajúci nemal dôvod na jeho vyradenie z chovu, keď pes nemal chyby, ktoré by takýto postup podmieňovali. Rozhodnutie odvolacieho súdu o plnení kupujúceho v Sk je v rozpore s vôľou účastníkov zmluvného vzťahu, v rozpore s petitom žaloby a porušením zákona v §§ 95 a 155 ods. 2 O.s.p.“.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), postupujúci podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenie § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 na základe zákona č. 384/2008 Z.z.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

Vzhľadom na niektoré dovolacie námietky žalovaného (napr., že „odvolací súd nezohľadnil všetky skutkové okolnosti rozhodné pre posúdenie príčiny úhynu psa“ a pod.) považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je *mimoriadnym* opravným prostriedkom určeným na nápravu *len* výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 2, 3, 4 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008, teraz § 213 ods. 3, 4, 5 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu

druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní (§ 243a ods. 2, druhá veta O.s.p.). Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom (porovnaj R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní. Legislatívna úprava dovolania plne rešpektuje to, že tento mimoriadny opravný prostriedok bol ustanovený ako výnimka z pravidla stability súdneho rozhodnutia, vyjadreného jeho právoplatnosťou.

Podľa § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Žalovaný vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolaní výslovne nenamietal a v dovolacom konaní žiadna z týchto väd ani nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd tiež prihliadnuť, a to aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamietal, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, mimo väd uvedených v § 237 O.s.p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi také vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 a pod.

V dovolacom konaní nevyšli najavo ani procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu, ktorý žalovaný v dovolaní tiež uplatňuje, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Nezaoberal sa pritom právnymi otázkami žalovaným nenamietanými.

Dospel k záveru, že obsah dovolania žalovaného nie je spôsobilý spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd nepochybil ani pri právnom posúdení veci, ak na zistený skutkový stav použil ustanovenie § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka a predmetné ustanovenie vyložil spôsobom uvedeným v odôvodnení jeho rozhodnutia.

Výklad predmetného ustanovenia a jeho aplikácie na zistený skutkový stav odvolacím súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle, práve naopak, je dôkladný, náležitý a v súlade s právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov.

Dovolací súd sa so záverom odvolacieho súdu obsiahnutým v napadnutom rozhodnutí v plnom rozsahu stotožňuje a na jeho doplnenie iba uvádza, že je správny záver odvolacieho súdu, že pre právne posúdenie veci bolo rozhodujúce iba to, že žalovaný v písomnej kúpnej zmluve výslovne ubezpečil žalobcu, že predávaný pes zodpovedá štandardom FCI pre švajčiarske salašnícke psy a že je v dobrom zdravotnom stave a „duševne i fyzicky zodpovedá veku a plemenu“, teda že pes má určité vlastnosti, a toto ubezpečenie sa ukázalo byť nepravdivým. Odvolací súd správne ustálil, že určitou vlastnosťou predávaného psa podľa medzinárodného chovného predpisu, na ktorý sa predávajúci pri predaji odvolával, malo byť, že pes je funkčne a dedične zdravý, bez chýb vylučujúcich chov. Ako chyby vylučujúce chov predmetný chovný predpis príkladne uvádza slabosť povahy, vrodenú hluchotu, slepotu, zajačí pysk, rozštep, podstatné chyby chrupu a anomálie čelustí, PRA, epilepsiu, kryptochronizmus, monochronizmus, albinizmus, nesprávne vyfarbenie, ako aj indikovanú ťažkú displáziu bedrového kĺbu. Podľa uvedeného výpočtu nedostatkom vylučujúcim chov nepochybne je deficit jednej obličky [nedostatok takéhoto vnútorného orgánu je nepochybne závažnejšou vadou plemenného psa ako chyby chrupu alebo vyfarbenia uvádzané v tomto výpočte - argument argumentum a majore ad minus (dôkaz od väčšieho k menšiemu)]. Nebolo pritom rozhodujúce, či predávajúci žalovaný sám o tom, že zviera nemá uvedené vlastnosti, vedel alebo nevedel; kupujúceho výslovne ubezpečil, že predávaný pes „zodpovedá štandardom FCI pre švajčiarske salašnícke psy.“ V takomto prípade mala zodpovednosť predávajúceho za vady psa objektívny charakter. V konaní nebolo sporné, že pes nemal jednu obličku už v čase predaja. Nebolo rozhodujúce, že vada vyšla najavo až dodatočne, po úhyne psa. Kupujúci mohol od zmluvy účinne odstúpiť podľa § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka po zistení nedostatku dôležitého vnútorného orgánu psa bez ohľadu na to, či pes uhynul alebo nie; úhyn psa v predmetnom prípade iba odhalil nedostatok jeho vlastností, o existencii ktorých predávajúci ubezpečil kupujúceho.

Na právne posúdenie veci, naopak, nebola významná žalovaným v dovolaní zdôrazňovaná príčinná súvislosť medzi možnosťou vzniku degenerácie existujúcej obličky a uhynutím psa, jeho tvrdenie o tom, že pri riadnej starostlivosti pes mohol žiť

plnohodnotným životom aj s jednou obličkou, o okolnostiach, ktoré podľa neho viedli k úhynu psa a pod.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní s odvolaním sa na dobré mravy a podľa neho voči predávajúcemu nekorektné ustanovenia § 620 Občianskeho zákonníka prizvukuje, že výkon práv a povinnosti vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, aj keby bol v súlade s právom, nesmie byť podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v rozpore s dobrými mravmi, že v danom prípade by sa nemal zvýhodňovať kupujúci na úkor predávajúceho a že v § 39 Občiansky zákonník vyslovuje neplatnosť právneho úkonu, aj keby bol v súlade s písaným právom, ak sa prieči dobrým mravom, dovolací súd poznamenáva, že keďže výkon práva vylučuje protiprávnosť (pretože rovnaký stav nemôže byť súčasne stavom právnym i právu sa priečiacim) treba, vychádzajúc zo zásady *neminem laedit, qui iure sui utitur* (nikoho nepoškodzuje, kto užíva – vykonáva – svoje právo), považovať chovanie, ktorá smeruje k zákonom predpokladanému výsledku, za dovolané i vtedy, ak je jeho (eventuálnym) vedľajším následkom vznik majetkovej, prípadne nemajetkovej ujmy na strane ďalšieho účastníka právneho vzťahu. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má v oblasti občianskeho práva len interpretačný a aplikačný dosah. Nemožno ním konštituovať dosiaľ neexistujúce práva a povinnosti a už v žiadnom prípade nemôže byť aplikované v priamom rozpore s konkrétnym ustanovením Občianskeho zákonníka alebo iného zákona.

Nie je úlohou dovolacieho súdu, ako súdu všeobecného, zaoberať sa s výhradami žalovaného smerujúcimi proti ustanoveniu § 620 Občianskeho zákonníka novelizovaného zákonom č. 150/2004 Z.z. V zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (viď tiež § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov) je sudca viazaný zákonom.

Pokiaľ žalovaný namieta i to, že rozhodnutie odvolacieho súdu o plnení v slovenských korunách je v rozpore s vôľou účastníkov zmluvného vzťahu a s petitom žaloby a je porušením zákona, dovolací súd uvádza, že novela, vykonaná zákonom č. 519/1991 Zb. umožnila pri rozsudkoch na plnenie v peniazoch plnenie vyjadriť v cudzej mene pri splnení týchto predpokladov : 1. ak to neodporuje okolnostiam prípadu, 2. ak predmet plnenia je vyjadrený v cudzej mene a účastník, ktorý má plniť, je v zmysle nového Devízového zákona tuzemcom a má účet v cudzej mene, alebo ak niektorý z účastníkov je devízovým cudzozemcom. Podmienky uvedené v bodoch 1 a 2 musia byť splnené súčasne. Nie je možné

dôvodne vytýkať odvolaciemu súdu, že mal za to, že splnenie týchto podmienok nebolo preukázané.

Keďže odvolací súd na daný skutkový stav použil správny právny predpis, tento aj správne vyložil a jeho právne závery zodpovedajú hypotéze použitého právneho predpisu, rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska ostatného dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) správny. Nakoľko nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. rozsudkom zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd ale žalobcovi nepriznal náhradu trov, pretože mu v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. apríla 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková